Järnhälen.

Av Jack London
En roman om miljonernas makt

(Forts. fr. föreg. nr.)

Därefter sågo vi upp mot fönstren med spefiniativ förståelse. Från vilket som helst av dem kunde vi träffas av döden. Varje byggnad kunde vara ett bakhåll. Sådan var krigföringen i denna moderna djungel i en stor stad. Varje gata var ett pass, varje hus en klippvägg. Vi hade ej förändrat oss mycket från den primitiva mänsklighetens ståndpunkt, trots de krigsautomobiler, som susade förbi.

Då vi vände om ett hörn stötte vi på en kvinna, som låg på gatan i en pöl av blod. Hartman lutade sig över henne för att se om hon var död. Jag själv kände mig dödssjuk. Jag skulle se många döda den dagen, men allt det blod jag sedan såg flyta påverkade mig ej på samma sätt som det där första övergivna liket liggande vid mina fötter på trottoaren. "Skjuten i bröstet", sade Hartman. Hon höll en bunt papper tryckt mot bröstet, som hade hon hållit ett barn. Till och med i döden tycktes hon ovillig att skiljas från det, som förorsakat hennes död, ty när Hartman lyckats draga fram pappersbunten visade det sig vara en massa tryckta blad — revolutionisternas proklamationer.

Men Hartman svor endast ve och förbannelse över Järnhälen, och vi gingo vidare. Ofta blevo vi hejdade av polisen och soldatpatruller, men vår lösen tillät oss att fortsätta vår väg. Inga flera bomber kastades från fönstren, de sista fotgängarna tycktes ha försvunnit från gatorna, och stillheten och lugnet omkring oss blev ännu djupare. Men en gigantiska kitteln fortfor att [illegible] och koka på avstånd, det dova buller av explosioner nådde oss från alla riktningar, och allt flera rökpelare reste sig mot himlen.

XXIII

AVGRUNDENS FOLK

Plötsligt förändrades tingens yta. En darrning av upprördhet flög genom luften. Automobiler flögo förbi — två, tre, ett helt dussin — och från dem ropades varningar ut till oss. En av maskinerna slungades vilt under full fart ett halft kvarter ifrån oss, och i nästa sekund förvandlades stenläggningen till ett gapande hål genom en exploderande bomb. Vi sågo poliserna försvinna i fullt språng nedåt sidogatorna och visste att något, förfärligt skulle komma. Vi kunde höra det stigande dånet av dess annalkande.

"Våra tappra kamrater komma", sade Hartman.

Vi kunde se frontea av deras truppstyrka upptaga gatan i hela dess bredd, just som den sista stridsautomobilen susade bort. Maskinen stannade för ett ögonblick alldeles i vår närhet. En soldat hoppade ut från den, varsamt bärande något i händerna. Detta placerade han lika varsamt i rännstenen. Därefter rusade han tillbaka till bilen och denna flög därifrån, vände om ett hörn och var borta. Hartman sprang bort till rännstenen och böjde sig ned över föremålet.

— Håll er på avstånd, ropande han varnande åt mig.

Jag kunde se att han arbetade ivrigt med sina händer. Då han vände sig mot mig stodo stora svettdroppar på hans panna.

— Jag gjorde den oskadlig, sade han, och det i sista ögonblicket. Soldaten var klumpig. Han ämnade den åt våra kamrater, men han gav den inte tillräckligt lång tid. Den skulle ha exploderat för tidigt, men nu kommer den inte att explodera alls.

Allting tilldrog sig nu med största hastighet. På andra sidan gatan ett halft kvarter längre bort kunde jag högt uppe i ett hus se flera huvuden titta ut. Jag hade just utpekat dem för Hartman, då eldsflammor och rök rusade över fasaden till huset, och luften skakades av en explosion. Husets stenbeklädnad rycktes bort och järnställningen blottades här och där.

I nästa minut drabbades huset mittver gatan av en liknande förstörelse. Mellan explosionerna kunde vi höra rasslet av de automatiska kulsprutorna. Under flera minuter pågick denna kamp, sedan dog den bort. Det var uppenbart att våra kamrater befunno sig i det ena huset och de värvade trupperna i det andra, och de kämpade mot varandra mitt över gatan. Men vi kunde omöjligt säga var det ena och var det andra partiet befann sig.

Under tiden hade truppen på gatan hunnit nästan ända fram till oss. Då dess front hunnit fram till de båda husen, upptogs striden på nytt, i det bomber kastades ned på gatan från det ena huset, vilket då anfölls från det andra. På detta vis förstodo vi vilket av husen, som var besatt av våra kamrater. Och de gjorde ett gott arbete, då de gjorde allt för att rädda våra trupper på gatan från fiendens bomber.

Hartman fattade mig om armen och drog mig in i en djup portgång.

"Det är inte våra kamrater", ropade han i mitt öra.

De inre dörrarna i portgången voro stängda och riglade, så att vi icke kunde komma längre. I nästa ögonblick var truppen framme hos oss. Det var inte en ordnad trupp utan en pöbelhop, en ohygglig människoflod, som fyllde gatan, avgrundens folk, galna av sprit och oförrätter, som nu slutligen rest sig och skrände efter sina härskares blod. Jag hade sett avgrundens folk förut, jag hade gått fram genom deras eländiga kvarter, och jag trodde jag kände dem. Men jag fann att jag såg dem för första gången. Den sköa liknöjdheten var försvunnen. De behärskades nu av en dynamisk kraft — ett fasansfullt och fascinerande skådespel. De vältrade förbi mig i konkreta vågor av hat, vådsam och rytande blodtörst, berusade av whisky från plundrade spritlager, av hat, av blodtörst, män, kvinnor och barn i smuts och trasor, med ett dunkelt, vanvettigt medvetande. Allt det gudalika var utplånat från deras drag och allt det djävulska stod där i stället, apor och tigrar voro de, blodtörstiga, bröstsjuka, stora härliga lastdjur, tärda ansikten, från vilka samhällsvampyren sugit ut all livskraft, former uppsvällda genom fysiska överdrifter och utsvävningar, vissnade häxor och dödskallar med paptriarkskägg, förpestad ungdom och förpestad ålderdom, djävulska ansikten, snedvridna, förkrympta, vanskapade vidunder, härjade av gräsliga sjukdomar och av alla svältens rasor — livets avfall och utskum voro de, människorna i denna rasande, skrikande, rytande, demoniska hord.

Och varför icke? Avgrundens folk hade intet att förlora annat än livets pina och elände. Och att vinna? — intet, utom ett slutligt förfärande hämndens frosseri. Som jag stod där och betraktade dem, kom den tanken över mig, att i denna framvältrande ström av mänsklig lava, fanns det säkerligen män, kamrater och hjältar, som haft till sin uppgift att väcka detta avgrundens odjur för att uppehålla fienden genom arbete med det.

Och nu hände mig någonting förunderligt. En förvandling kom över mig. Rädslan för döden, för mig och för andra, vek från mig. Jag kände mig exalterad, som en helt annan varelse i ett annat liv. Intet var av någon betydelse. "Saken" var förlorad för denna gång, men den skulle åter finnas där i morgon, alltjämt lika frisk och livskraftig. Efter detta var jag i stånd till att med lugnt intresse följa de fasans orgier, som utvecklades under de följande timmarna. Döden betydde intet; livet betydde intet. Jag var en händelsernas intresserade åskådare och ibland, då jag rycktes med av strömmen, en litet nyfiken deltagare. Ty min ande hade höjt sig till en stjärnkall värld och börjat en lidelsefri omvärdering av alla värden. Hade den icke gjort detta, vet jag att jag skulle ha dött.

Människomassan hade redan dragit förbi på en halvmils längd, innan vi blevo upptäckta. En kvinna i fantastiska trasor med utmärglade kinder och små svarta brinnande ögon fick syn på Hartman och mig. Hon utstötte ett gällt skrik och störtade fram mot oss. En del av pöbeln skilde sig från de övriga och följde efter henne. Jag kan se henne framför mig nu, då jag skriver dessa rader, störtande före de andra med det grå håret fladdrande i toviga stripor, med blodet droppande från ett sår i pannan, i högra handen en yxa och med den vänstra, en gul klo, vilt svängande omkring i luften. Hartman rusade framför mig. Det fanns ingen tid till förklaringar. Vi voro väl klädda, och detta var tillräckligt. Hans knytnäve träffade den gamla häxan mellan ögonen. Slagets kraft kastade henne tillbaka men hon störnade emot sina framstormande kamrater och stöttes fram på nytt, förblindad och hjälplös, och hennes yxa föll svagt ned på Hartmans axel.

I nästa ögonblick visste jag icke vad som tilldrog sig. Jag överväldigades av hopen. Portgången fyllides av skrik och förbannelser. Slag föllo på mig. Händer grepo och sleto i mina lemmar och mina kläder. Jag kände att jag höll på att slitas i stycken. Jag drogs omkull och höll på att kvävas. Men en stark hand fattade i min skuldra och ryckte mig i den våldsamma trängseln upp på fötter igen. Av smärtan och trängseln svimmade jag. Hartman kom aldrig ut ur porten. Han skyddade mig och tog emot det första våldsamma anfallet. Det blev min räddning ty trängseln blev snart så stor att det hela endast blev ett vanvettigt gripande och slitande med händerna.

Jag kom till sans igen mitt under det vildaste oväsendet. Alla omkring mig var en enda kokande rörelse. Jag hade ryckts med i en oerhörd flod, som förde mig bort, jag visste ej vart. Den friska luften svalkade mina kinder och fyllde mina lungor. Svag och förvirrad som jag var, kände jag mig hållas uppe av en stark arm, som var slagen om min kropp under armarna och som halft lyfte halft släpade mig framåt. Mina egna ben voro mig endast till svag hjälp. Framför mig såg jag ryggen av en mans rock, som var i rörelse. Den var söndersliten ända upp från och ned längs sömmen och remnan öppnade och slöt sig vid mannens rörelser. Detta fenomen sysselsatte mina återvändande sinnen en stund. Sedan kände jag smärta i kinderna och näsan och märkte att blod droppade från mitt ansikte. Min hatt var borta. Mitt hår hängde upplöst och smärtan i huvudet påminde mig om att någon inne i portgången slitit mig i håret. Mitt bröst och mina armar voro klämda och gjorde ont nästan overallt.

Mitt huvud var nu klarare och medan jag fördes framåt vände jag på huvudet och såg på den man, som höll mig uppe, som ryckt mig upp, då jag föll, och räddat mig. Han lade märke till min rörelse.

— Det är all right ropade han hest. Jag kände genast igen er.

Jag kände icke igen honom, men innan jag kunde säga något trampade jag på något levande som rörde sig under mina fötter. Jag stöttes framåt av dem, som voro bakom mig och jag kunde böja mig ned och se efter vad det var, men jag vet, att det var en kvinna, som fallit omkull, och nu höll på att trampas ned av tusentals framstormande fötter.

— Det är all right, upprepade han. Jag är Garthwaite.

Han var skäggig och mager och smutsig, men jag lyckades ändå att i honom igenkänna den ståtlige yngling, som för tre år sedan tillbringat flera månader hos oss i tillflykten vid Glen Ellen. Han gav mig signalerna, som Järnhälens hemliga agentkår begagna, för att visa mig att också han var i dess tjänst.

— Jag skall skaffa er härifrån så fort jag någonsin kan, sade han. Men se upp med hur ni går. Ert liv är förlorat om ni snavar och faller.

Allting hände plötsligen den dagen och folkströmmen stannade nu själv med en plötslighet, som var skrämmande. Jag stötte våldsamt fhop med en grov kvinna, som gick framför mig — mannen med den remnade rocken hade försvunnit — medan de som voro bakom stötte mot mig. Det blev ett fruktansvärt kaos — rop, förbannelser och dödsskrik ljödo, medan över detta larm maskingevärens och reffelbössornas smattrande höjde sig. Först var jag alldeles bedövad. Människor föllo till höger och vänster om mig. Kvinnan framför mig sjönk ihop och föll, medan hennes händer krampaktigt knöto sig på magen. En man vred sig i dödsryckningar vid mina fötter.

(Forts.)

Örsprång. "I sex års tid led jag av en nästan outhärdlig huvudvärk och örsprång. Plågorna kommo på var 24:de timme och varade omkring 25 minuter, men de voro så intensiva att jag blev mällös i flera minuter, och ibland kunde jag ej ens dra andan, så jag trodde jag skulle dö. Ingen läkare kunde finna orsaken till mitt onda eller göra någonting för mig. Dr. Peters Kuriko har befriat mig från infernaliska plågor och skänkt mig den goda hälsans himmelska glädje". Så låter det i en del av ett intressant brev från herr Silvio Morcheschi i Metropolitan, Calif. Detta illustrerar vilken välgörande inverkan detta välbeprövade örtpreparat utövar på det mänskliga systemet; det stärker nerverna och hjälper till att utdriva giftiga och förbrukade ämnen. Dess botande egenskaper äro välbekanta. Denna örtmedicin säljes direkt till allmänheten genom speciella agenter. Tillskriv Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

En efterskörd ifrån svenska Wetaskiwin

(Forts. fr. sid 3.)

Edward Johanson, Charles Lundström, Charles H. Ohlin, Ole H. Ronnie och Charles H. Swanson.

Den i Wetaskiwin med omnejd välbekante affärsmannen Rosenroll, av schwewizisk börd, skänkte på sin tid flera stadstomter till föreningen för att däråt bygga ett sjukhus. Men som den skand. föreningen aldrig kom att bygga eget sjukhus, lät man efter några år dessa tomter gå tillbaka till staden som gäld för obetalda skatter efter att man i flera år betalt skatt för desamma. Pängar därtill togs av en sjukhusfond, som på det viset åts upp. Vidare hade man en byggnadsfond, som startats av mr Lundström och till vilken fond jag återkommer senare.

Det skandinaviska sjukhuset eller som dess officiella namn var The Scandinavian Hospital övertogs av staden Wetaskiwin den 1 maj 1911.

Sedan den tiden har verksamheten av det Skand. Hospitalssällskapet legat nere, tills den åter upptogs sommaren 1922. Man utlyste då ett möte för att söka få tillsamman så många som möjligt av de gamla medlemmarna samt annat för staden intresserat folk. Styrelse valdes även och till ordförande utsågs mr F. G. Klyft samt till sekreterare mr J. P. Johnson. Vid detta möte beslöt man ock om den byggnadsfond, vilken ursprungligen startats av mr Lundström som förut nämnts och vilken

Det nuvarande sjukhuset.

varit insatt i bank under dessa år samt förräntat sig. I december 1922 fanns för denna fond deponerade i banken $674:10. Man köpte då Alberta regeringens obligationer för $650 och kostnaderna för detta köp stego till $11:24, vilket lämnade en balans av $12:86 i banken. Den 14 dec. 1923 hade räntan på dessa obligationer stigit till $37:84, vilket med föregående balans i banken gav en balans av $50:70, för vilken summa man köpte en ny obligation på $50. Sällskapet äger sålunda nu obligationer för en summa av $700 avkastande 5½ proc. ränta, under det att bankräntan endast var 3 proc.

Det är sällskapets mening att för varje gång räntan nått en summa av $50 köpa en ny obligation. Intet definitivt har bestämts hur och när dessa pängar skola användas. Så mycket har dock bestämts att man ämnar hålla sällskapet vid liv och för att väcka större intresse för detsamma har det beslutats att någon gång i sommar hålla en större fest i något av de närgränsande svenska settlementen samt att vid detta möte vidtaga nya mått och steg i föreningens intresse. Vid det senaste mötet, som hölls i Wetaskiwin den 18 januari detta år, omvaldes mr. F. G. Klyft till ordförande samt mr. J. P. Jonson till sekr.

Under tiden som det Skand. Hospitalsällskapet existerat har det ock existerat samt existerar fortfarande en organisation kallad Skandinaviska Kvinnornas Hospital Hjälpförening eller Scandinavian Women's Hospital Aid Society. Sagda förening startades den 19 januari 1909 vid ett möte, som hölls hos mrs Johnson-Seld i Wetaskiwin. Sällskapets första ordförande blev mrs Sandeen och sekr. mrs. A. E. Erickson. Mrs Sandeen avgick som ordförande 1915 och sedan dess har mrs Gust Carlson beklätt denna post samt gjort det med heder. Sekreterareplatsen har under årens lopp beklätts av mrs G. Carlson, mrs Anna M. Almgren, mrs E. Berg, mrs N. J. L. Bergen samt numer av miss Agnes Frodeen, vilken under många år förut var dess kassör.

Den nuvarande styrelsen består av mrs Gust Carlson som ordförande, mrs Fostvedt som vice ordförande, miss Agnes Frodeen som sekreterare samt mrs J. E. Gullberg som kassör.

Sagda kvinnoförening har under årens lopp varit mycket verksam. När staden Wetaskiwin övertog det skandinaviska sjukhuset, inredde föreningen sitt eget rum där, vilket det sedan underhållit för varje år. Detta rum är officiellt känt under namnet Scand. Hospital Aid Society Ward samt är från sjukhussynpunkt sett det bästa rummet i hela sjukhuset, enär det ligger litet avsides samt är det tystaste samt för patienterna mest lugna rummet.

Vidare har denna förening varje år hjälpt sjuka och fattiga skandinaver med pängar, mat och kläder. De skandinaviska kvinnorna i Wetaskiwin med omnejd förtjäna en särskild eloge för att de under alla dessa år ej förtröttats utan ihärdigt fortsatt med sitt goda verk.

Detta är i all korthet samt mycket ofullständigt historien om den skandinaviska sjukhusverksamheten i Wetaskiwin med omnejd. Det ser ej mycket ut på papperet, men bakom detsamma ligger mycket arbete och mycken kärlek till den sjuke och lidande nästan. Vidare är det en ära för det skandinaviska folket, att det var detsamma som tog initiativet till inrättandet av ett sjukhus i ett så jämförelsevis nytt settlement. Om de ej varit, hade allmänheten fått vara utan sjukhus i många år och det är mycket troligt att stadens nuvarande sjukhus ej kommit till så snart, om ej staden haft att bygga på, vad som uträttats av de manliga och kvinnliga skandinaviska sjukhusföreningarna.

* * *

Ett annat svenskt företag, vilket dock ej blev långlivat, var utgivandet av Alberta Tribunen, vars första n:r så vitt jag kunnat utröna, utgavs den 1 april 1914, men vilket redan i juli samma år övergick till det engelska språket och sedan en kort tid därefter avsomnade. Initiativtagare till detta företag var Arvie Queber, vilken en tid förut visst var anställd som redaktör vid Svenska Canada Tidningen. Hit till Wetaskiwin kom han dock närmast från Stony Plain, Ålta., där han en kortare tid utgett en engelsk veckotidning. Han tog sitt maskineri med sig hit och hans kontor var den senare tiden förlagt i huset bredvid J. P. Johnsons gamla kontor.

Även i detta fall har jag måst lita på muntliga uppgifter och efter, vad jag kan förstå levde tidningen endast i några månader. Jag har lyckats läta upp i J. P. Johnsons gamla kolskjul några nummer av sagda tidning, nämligen nr 3 för den 14 april 1914, nr 4 för den 21 april, nr 6 för den 5 maj och nr 7 för den 12 maj, vilka samtliga nummer voro tryckta på svenska, samt nr 11 för den 10 juli, vilket är tryckt på engelska. De två sist nämnda numren äro 4-sidiga och de 3 förstnämnda 6-sidiga.

Jag avslutar denna min artikel med att ge ett prov ur det tidigaste nummer, som jag kommit över, nämligen numret för den 14 april 1914. Som prov har jag valt ett käseri under rubriken "I skumrasket" samt skrivet av signaturen "Traska Patrullo" bakom vilket gömmer sig Arvie Queber själv, om jag ej alldeles tager fel. Traska Pätrullo var ingen oäven käsör och och av de där omtalade personerna leva hotellvärden Wedin samt dr Johnson ännu i Wetaskiwin. Käseriet återgives härmed in extenso:

* * *

"Det är minsann inte så gott att vara käsör. Hur man än söker att vända sig, så har man ryggen bak. Den enda trösten, en käsör i detta stycke kan ha, är den, att andra folk är ungefär i samma svåra belägenhet, ty det är högst få personer, som ha ryggen på framsidan.

Min sista krönika har varit föremål för beröm och kritik. Vännen Gullekson, (Gullekson numer avliden var en av de mest framstående norskarna i staden — anmärkning av R. R.) till exempel, skrattade åt den, så att magen hoppade, men det oaktat var han inte nöjd, ty han tyckte, att jag blandat för mycket allvar i skämtet, då jag sade, att han inte trodde att en person kunde vara en god kristen och på samma gång tillhöra det liberala partiet.

I detta hänseende vill jag frita Gulleksen, som jag måtte ha misstförstått. Min gode vän är villig att ej blott erkänna utan även förfäkta den idén, att man gott kan vara en god kristen även om man tillhör det liberala partiet. Och det är mig ett nöje att rätta detta, ty gammern kan inte vara ensidig. Dessutom har jag blivit klandrad för att jag käserar om allvarliga saker. Nåväl, det kan jag icke hjälpa, ty jag anser utrymmet i den här präktiga avisan alltför dyrbart att bortslösa på bara skämt, varför jag ej heller nu vill låta bli att tala det rama allvaret.

Detta kommer att bliva en föreläsning över ett ytterst viktigt ämne — hälsovården.

* * *

I söndags åtta dagar gick en liten patrull från Börsen uppåt staden. Denna gång var det mäster Oldenberg, den fryntlige hotellvärden Wedin, Gust. Carlson (inte den Carlson ni tänker på utan den andre carlson) samt en dansk, vilkens namn ju kan vara likgiltigt.

Den patrullerande kvartetten marscherade uppför Pearce Street i något så när skaplig lavs, ty de hade ingen befälhavare ej heller någon musik att hjälpa dem hålla takten.

Mäster Oldenberg gick och pilkade i näsborren, ty han har en förfärlig klåda i detta präktiga organ, orsakat av hans upphörande med att snusa. Hotellvärden Wedin bolmade på sin pipa och Carlson, det vill säga den Carlson som ni inte tänker på, gick och smålog för sig själv, nöjd med hela världen, under det att dansken mumsade på ett stycke "skraa tobak".

Denna präktiga och symetriska kvartett hade kommit ungefär ett block utanför Bijou teater, då Oldenberg stannade, gjorde halt om så att högra tåspetsen kom att peka mot nordost och utropade:

— Va håller vi hälsovård och polis för i den här staden, om de inte ser till att gatorna hållas rena för hälsovådliga kadavrer?

— Va' är det att med dej, frågade Wedin: Går du och drömmer eller har något av dina fem sinnen förlorat jämvikten? frågade mäster Wedin.

— Är det på det viset kanske jag får stå till tjänst med en pris snus, tyckte Carlson.

— Eller jag med en skraa, ifyllde dansken.

* * *

Men det tog inte Oldenberg länge att övertyga dem, att det inte fattades honom något utan att det var hans tre följeslagare, som hade svårt att se, vad som låg mitt för ögonen på dem. Och det som låg där, mitt i solgasset, var inte mer och inte mindre än en död häst.

Hotellägaren Wedin, som är bäst van vid sådana där talapparater, som hänger på väggen, rusade till närmaste telefon för att ringa på hälsovårdsnämnden. Men han fann ingen hemma.

Därnäst sökte han få fatt på polisen, men denna hade tagit sig en promenad för att tillse att allt var hyggligt och ordentligt i vår stad, och han hade glömt att stoppa telefonen i fickan. Följaktligen kunde Wedin inte få fatt på honom.

Slutligen föll han på den präktiga idén att ringa upp doktor Johnson, den populäre svenske djurläkaren, och tillsäga honom att det uppe på på Pearce Street låg en död och i förruttnelse stadd härstkrake.

* * *

Nu skall ni få se att det blev liv i luckan. Dr. Johnson såg i detta ej blott ett tillfälle till förtjänst, utan även till att umärka sig så att han kunde komma i åtanke vid förestående utnämning här i staden, där man endast vill ha pigga och dugliga och påpassliga tjänstemän.

Han spände för en häst, lastade på en stor tubb med klorkalk, packade in flera flaskor av olika desinfieringsmedel och så bar det iväg till olycksplatsen (ty en olycka måste väl ha inträffat) i flygande fläng.

När han kom förbi Bijou teater, började dr. Johnson titta efter den hedervärda börskvartetten, men den hade i hast blivit osynlig. Emellertid hade han fått så pass god beskrivning på det ställe, där det förolyckade djuret var liggande, att han visste precis, var han skulle stanna.

Men du min skapare, så besviken han kände sig, då han fick se det i förruttnelse stadda hästkreaturet. Hästen var där, all right, och död var den och i förruttnelse också, men dock inte i sådant skick att medicinskt utbildad man behövde tillkallas. Det var nämligen en liten tråhäst. Och då erinrade han sig, att det var första söndagen i april.

Doktorn råkade titta upp och så fick han se fyra ögonpar, som plirade över kanten av en stor pianobox, bakom vilken de gömt sig för att osedda kunna njuta av det långa ansikte doktorn gjorde, då han blev så grundligt lurad på konfekten.

* * *

Det bästa med den här historien är det, att den är sann, och beträffande detaljerna, så har jag inte ljugit mer än som är min overdersägliga diktarerättighet.

Så till exempel kan jag inte avlägga vittnesed på att det var doktor Johnson de tillkallade, men då det var fyra skandinaver, som gjorde upptäckten, och doktor Johnson är den ende skandinaviske djurläkaren här i staden, så har jag tagit det alldeles för givet att det var honom de tillkallade."

* * *

Tja, så långt detta käseri. Och om det kan man säga som om så många andra historier: är den inte sann, så är den rolig att höra ändå.

Det var ju ett roligt aprilskämt! Ja, nästan lika roligt aprilskämt som tidningen i sig själv var. Den utkom ju första gången den 1 april 1914 eller däromkring och svenskarna i trakten trodde väl, att de skulle få sig en egen Alberta-tidning för all framtid, men på det blevo de grundligt lurade.

Och härmed avslutar jag min sista artikel om skandinaverna i den goda staden Wetaskiwin, där jag de senaste månaderna haft mitt huvudkvarter och liksom blivit litet hemtam. Till sist vill jag tacka alla mina nyförvärvade vänner här för angenäm sammanvaro, då jag nu står i begrepp att lämna staden för en längre tid (detta skrives den 25 jan.). Jag får säga som tysken — Auf Widersehen eller på svenska — på återseende. Vi träffas när vi råkas, go' vänner!

* * *

Till sist vill jag giva några förklaringar till bilderna i denna artikel. Chas Ohlin, vilken avled för några år sedan, var en av vår mest framstående svenskar samt tillhörde en tid Alberta legislatur och verkade även som kontraktör för regeringen vid byggandet av broar. Hans namn lever ärat och respekterat i det svenska folkets minne i dessa trakter.

D. W. Warner är medlem av parlamentet för Stratchona federala distrikt, inom vilket Wetaskiwin är beläget.

H. J. Montgomery innehar för andra terminen borgmästare-ämbetet i Wetaskiwin, inom vilken stad han är en framstående affärsman. Hans affär — The Star Store — har i sin tjänst tre skandinaviska biträden.

Å bilden visande ett affärshörn i Wetaskiwin synes Canadian Bank of Commerce samt Imperial Bank of Canada.

Det nuvarande sjukhuset var förut ett hotell.

SKANDINAVISK TANDLÄKARE
DR. PHILIP A. ECKMAN
Tändernas vård får ej försummas, om Ni önskar behålla Eder goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller försummade tänder. — Jag står med nöje till Eder tjänst och vill giva Eder alla råd jag kan, och vill undersöka edra tänder gratis.
Tänder utdragas smärtfritt.
OBS. Ny Lokal.
DR. PHILIP A. ECKMAN
204 Sterling Bank Bldg.
Hörnet av Portage & Smith
WINNIPEG.

Dr. M. RADY
LÄKARE OCH KIRURG.
Invärtes sjukdomar (X—Ray)
652½ MAIN STR.
(Mellan Logan och Henry Ave.)
Kontorstimmar: 2—5 e. m. 6.30—8 e. m.
Telefon: Kontoret—A4480 Bostaden—A6111

Kontorstel. A 3659 Bostadstel.: St. John 887
Dr. T. Glen. Hamilton
LÄKARE
216—219 Kromaret Bldg. Winnipeg, Man.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telef. A7067

Dr. S. C. Peterson
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar.
401 McARTHUR BLDG.,
211 Portage Ave.
Kontorstid: 10 f.m.—8 e.m.
Telefon: A 4165

DIAMANTER
Tillskriv oss idag för vår nya prislista, på diamantringar och andra juvelare-saker.
Vi sälja på små avbetalningar.
UNITED JEWELLERY CO.
222 Portage Ave., Winnipeg, Man.